

Arrest

nr. 239 572 van 11 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X en X, handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. H. ASSELMAN, die *loco* advocaat Mr. J. WOLSEY verschijnt, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Syrische nationaliteit, is in België geboren op 23 september 2019. Op 21 oktober 2019 dienden zijn ouders in zijn naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 november 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Gezien verzoekers jeugdige leeftijd, werden zijn ouders tijdens een persoonlijk onderhoud op 6 januari 2020 gevraagd om de redenen uiteen te zetten waarom zij een verzoek in hoofde van verzoeker indienden.

1.3. Op 30 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bent een Syrisch staatsburger. Jouw ouders zijn beiden Syrische staatsburger, afkomstig uit Sarakeb in de provincie Idlib en volgens hun verklaringen soennitisch Arabier. Je bent geboren op 23 september 2019 in Brussel.

Jouw ouders verlieten Syrië in 2012. Zij reisden via Libanon door naar Egypte, waar jouw broer W.(...) (X, X) geboren werd. Na anderhalf jaar in Egypte te hebben verbleven, reisde jouw gezin door naar Algerije, waar zij ongeveer één jaar verbleven. Vervolgens gingen zij door naar Marokko, waar jouw broer M.(...) (X, X) werd geboren. Hierna gingen ze naar het Spaanse Melilla. De vingerafdrukken van jouw ouders werden daar genomen op 6 oktober 2017 en op 20 september 2017. Jouw ouders dienden een verzoek om internationale bescherming in in Spanje. Jouw broer W.(...) en jouw broer M.(...) stonden als minderjarigen ingeschreven in de dossiers van jullie ouders. Op 7 december 2017 werd hen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Spanje. Na nog ongeveer drie maanden in Melilla te hebben verbleven, reisden jouw ouders met jouw broers door naar Barcelona en één week later reisden zij van daaruit door naar België waar jouw ouders op 22 december 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Op 24 oktober 2018 verklaarde het CGVS de verzoeken van jouw ouders niet-ontvankelijk, aangezien bleek dat zij reeds internationale bescherming verkregen in Spanje. Het beroep dat jouw ouders indienden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) werd op 24 april 2019 verworpen. Op 23 september 2019 werd jij (X, X) in Brussel geboren.

Op 21 oktober 2019 dienden jouw ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. Voor jouw broers W.(...) en M.(...) deden zij hetzelfde.

In jouw verzoek om internationale bescherming verklaren jouw ouders dat jij en jouw broers niet terug kunnen naar Spanje omdat jullie familie en vrienden hier zijn. Zij haalden verder nog een incident aan waarbij jouw broer M.(...) viel en naar het ziekenhuis gebracht moest worden in Spanje en het feit dat jij geen statuut zou hebben in Spanje omdat je in België bent geboren.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming werden de volgende documenten neergelegd: jouw geboorteakte.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Je bent immers minderjarig. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal. Gezien jouw jeugdige leeftijd was een persoonlijk onderhoud niet mogelijk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud gehouden met jouw ouders.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door jouw ouders aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat jouw ouders er niet in geslaagd zijn om een nood aan internationale bescherming in België aannemelijk te maken.

Gezien het feit dat jouw gezinsleden beschikken over een beschermingsstatus in Spanje, maak je niet aannemelijk dat jij niet kan rekenen op de bescherming van de Spaanse autoriteiten.

Wat betreft de status of verblijfsregeling in jouw hoofde in geval van terugkeer naar Spanje, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt gééenszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn.

Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dienen jouw ouders zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van jou dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u naar Spaans recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent hebt aldaar te doen gelden.

In het kader van jouw verzoek om internationale bescherming laten jouw ouders gelden dat jij en jouw broers niet terug kunnen naar Spanje omdat jullie familie en vrienden hier zijn. Zij haalden verder nog een incident aan waarbij jouw broer M.(...) viel en naar het ziekenhuis gebracht moest worden in Spanje.

Dat jullie hier familie en vrienden hebben (CGVS, p. 4, 5, 8 ,9), is een motief dat geenszins verband houdt met één van de criteria van de Conventie van Genève, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan hieruit geen nood aan internationale bescherming ten opzichte van Spanje afgeleid worden.

Over het feit dat jouw broer M.(...) gevallen was in Spanje, waarna hij met een taxi die jouw ouders zelf moesten betalen naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS, p. 5-6) moet net als in de beslissing van jouw ouders aangehaald worden dat dit geenszins zwaarwichtig genoeg is om te worden beschouwd als een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende behandeling. Uit het feit dat hij uiteindelijk verzorgd werd in het ziekenhuis (CGVS, p. 5-6), blijkt bovendien dat jullie wel degelijk de toegang hadden tot medische zorgen in Spanje.

Omwille van al bovenstaande redenen hebben jouw ouders geen nood aan internationale bescherming in België in jouw hoofde aannemelijk gemaakt.

De documenten die in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming werden neergelegd, kunnen niets wijzigen aan de vaststellingen van het CGVS. Jouw geboorteakte kan enkel aantonen waar, wanneer en in welke familie jij geboren bent. Dit staat hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat jij minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op jou moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat jouw gezinsleden internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat ook jij om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat hij de Syrische nationaliteit bezit en niet over een andere nationaliteit beschikt. Zijn land van herkomst is dus Syrië en het is aan het Commissariaat-generaal om de gegrondheid van zijn vrees te onderzoeken in geval van terugkeer naar Syrië. Het Commissariaat-generaal betwist echter de gegrondheid van zijn vrees in het geval van terugkeer naar Syrië omdat zijn ouders in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus genieten. Het Commissariaat-generaal voegt eraan toe dat er mogelijkheden zijn om een verblijfsrecht toe te kennen aan asielzoekers in Spanje als gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet en leidt hieruit af dat *"zijn ouders geen nood aan internationale bescherming in zijn hoofd aannemelijk hebben gemaakt"*. Verzoeker stelt deze conclusie niet te kunnen aanvaarden en formuleert zijn verweer als volgt:

"Als de premissen van de redenering juist zijn, zijn de overhaaste conclusies die daaruit worden getrokken niet correct.

Wat de premissen betreft, is het dus zo dat het kind de enige Syrische nationaliteit bezit. Er wordt ook vastgesteld dat de ouders van verzoekster in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus genieten. Geboren in België nadat zijn ouders Spanje verlieten, geniet de verzoeker van zijn kant in Spanje deze status niet, noch enig recht of toestemming om te blijven.

Het CG VS gaat nog verder in deze richting omdat hij aanvaardt dat de verplichting voor de lidstaten van de Europese Unie om ervoor te zorgen dat de gezinsleden van een begunstigde van subsidiaire bescherming aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, niet zo ver gaat dat van hen wordt geëist dat zij dezelfde subsidiaire beschermingsstatus verlenen aan genoemde familieleden, maar alleen dat zij een verblijfsvergunning krijgen.

5. Heeft de mogelijkheid om een dergelijke verblijfsvergunning in Spanje te verkrijgen het CGVS vrijgesproken van het onderzoek naar de vrees van het kind ten aanzien van Syrië? Verzoeker antwoordt ontkennend.

Ten eerste lijkt het CGVS, door te stellen dat verzoeker een verblijfsvergunning in Spanje zou kunnen krijgen om zich te onttrekken aan het onderzoek naar zijn angst ten aanzien van Syrië, een criterium toe te voegen aan de definitie van vluchteling, zonder dat wordt verwezen naar de wettelijke bepaling in het Belgische of het internationale recht die een dergelijke redenering toelaat.

Verzoeker beroept zich hier op de schending van het begrip "vluchteling" in artikel 1A, lid 2, van het Verdrag van Genève, waarnaar artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk verwijst.

Het volstaat op te merken dat de aanvraag van verzoeker de "ontvankelijkheidsfilter" heeft doorlopen met betrekking tot de criteria van artikel 57, §6, 1° tot 3° van de wet van 15 december 1980 (eerste land van asiel, veilig derde land, bescherming in een andere Europese staat) en dat deze hier ten gronde wordt onderzocht.

Verzoeker had zelf nooit een voet in Spanje gezet.

Ten tweede is het verkrijgen van een verblijfsvergunning in Spanje in dit stadium puur hypothetisch. Ongeacht de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om een dergelijke vergunning te verkrijgen, zou het nog steeds noodzakelijk zijn dat de ouders van verzoeker zich verwaardigen om zelf naar Spanje terug te keren, wat verre van vanzelfsprekend is. Verzoeker kan niet van alle bescherming worden beroofd, en dus worden benadeeld, vanwege het onverantwoordelijke gedrag van zijn ouders die weigeren terug te keren naar Spanje.

Het CGVS weigert verzoeker een status in België te verlenen op grond dat zijn ouders naar Spanje zou kunnen terugkeren en stappen zou kunnen ondernemen om daar een verblijfsvergunning voor hem te verkrijgen. Daarbij maakt het CGVS de uitkomst van het verzoek van het kind om internationale bescherming afhankelijk van het gedrag van zijn ouders. Maar het belang van het kind is in casu het verkrijgen van een status onafhankelijk van de acties, of omgekeerd de inertie, van hun nalatige ouders.

Aangezien het CG VS zijn beslissing baseert op vermoedens en mogelijkheden, kan de verzoeker niet anders dan hetzelfde doen en zich afvragen: wat als zijn ouders, die niet erg behulpzaam zijn, blijven weigeren terug te keren naar Spanje en de nodige stappen ondernemen om zijn verblijf in Spanje te regulariseren? Is hij veroordeeld om onbeschermd rond te dwalen ?

Ten derde ontwijkt het CGVS het onderzoek van de vrees voor vervolging ten aanzien van Syrië. Als verzoeker de Syrische nationaliteit bezit en in dit stadium geen enkele verblijfsvergunning in Spanje heeft, wat niet betwist wordt en ook niet in twijfel getrokken kan worden, dan rijst de vraag van zijn terugkeer naar Syrië heel duidelijk. Dit is precies de intellectuele oefening die tot de analyse van zijn vrees in geval van terugkeer moet leiden : wat zou er gebeuren als hij terugkeert naar zijn land van herkomst? Het negeren van dit onderzoek is het missen van de boot, het falen van de plicht van het CGVS.

6. De laatste zin van de beslissing, waarin het CGVS de aandacht van de Minister vestigt op het feit dat hij niet mag worden teruggezonden naar Syrië, is niet voldoende om het gebrek aan onderzoek naar de vrees voor vervolging te compenseren of verhelpen.

Integendeel impliceert deze beoordeling een impliciete erkenning van het gegronde karakter van de vrees voor vervolging en dus van de behoefte van het kind aan internationale bescherming. Dit is een erkenning dat verzoeker tegenwoordig moet worden erkend als vluchteling of een subsidiaire beschermingsstatus moet krijgen, een status die hij tot nu toe in Spanje niet heeft en die hij elders misschien nooit zal krijgen.

Het kind heeft een gegronde vrees voor vervolging vanwege zijn etnische afkomst (dom) en de regio van herkomst van zijn ouders (Idlib), epicentrum van het Syrische conflict (stuk 3)."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het verslag "Syrie: l'intensification de l'offensive condamne les habitants d'Idlib à une fuite éperdue" van Médecins Sans Frontières van 18 februari 2020.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat hij niet kan rekenen op de bescherming van de Spaanse autoriteiten, gezien het feit dat zijn gezinsleden beschikken over een beschermingsstatus in Spanje, en zijn ouders zich dan ook dienen te beroepen op de geëigende procedures die verzoeker naar Spaans recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die hij hieromtrent heeft aldaar te doen gelden, (ii) zijn ouders in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming laten gelden dat verzoeker en zijn broers niet terug kunnen naar Spanje omdat hun familie en vrienden hier zijn en zij verder nog een incident aanhaalden waarbij verzoekers broer M. viel en naar het ziekenhuis gebracht moest worden in Spanje doch 1) het feit dat zij hier familie en vrienden hebben een motief is dat geenszins verband houdt met één van de criteria van de Conventie van Genève, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming en hieruit bijgevolg geen nood aan internationale bescherming ten opzichte van Spanje kan afgeleid worden en 2) het feit dat zijn broer M. gevallen was in Spanje, waarna hij met een taxi die zijn ouders zelf moesten betalen naar het ziekenhuis werd gebracht geenszins zwaarwichtig genoeg is om te worden beschouwd als een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende behandeling en uit het feit dat hij uiteindelijk verzorgd werd in het ziekenhuis bovendien blijkt dat zij wel degelijk de toegang hadden tot medische zorgen in Spanje en (iii) zijn geboorteakte enkel kan aantonen waar, wanneer en in welke familie hij geboren is, hetgeen niet ter discussie staat.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 januari 2020 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middelen zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers gezinsleden – d.i. zijn vader A.N.M., moeder A.G.D., broer W. en broer M. – op 7 december 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Spanje. In het verzoekschrift wordt niet betwist dat verzoekers gezinsleden actueel nog steeds subsidiaire bescherming genieten in Spanje. Evenmin tonen zij aan dat de hen verleende bescherming niet effectief zou zijn.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekers ouders op 22 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in België indienden. Deze verzoeken werden op 24 oktober 2018 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Het beroep tegen deze beslissingen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 24 april 2019.

Op 23 september 2019 werd verzoeker geboren te Brussel. Op 21 oktober 2019 dienden verzoekers ouders in zijn naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn ouders er niet in geslaagd zijn om in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming in België aannemelijk te maken aangezien zij niet aannemelijk maken dat verzoeker niet kan rekenen op de bescherming van de Spaanse autoriteiten.

Verwerende partij kan nog worden gevolgd waar zij in de verweernota benadrukt: *“Waar verzoekers ouders reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de EU, hier Spanje, en zij ten overstaan van de bevoegde Belgische instanties niet hebben kunnen overtuigen dat de hen verleende bescherming niet langer actueel of niet effectief zou zijn (zie supra), moet er in het licht van de geëigende procedure en beroepsprocedure die zij in België doorlopen en naar recht uitgeput hebben, vooreerst vanuit gegaan worden dat verzoekers ouders, en bij uitbreiding het hele gezin dat hen ten laste komt, gevolg geven aan de uitkomst ervan en zich terug onder bescherming van de Spaanse autoriteiten stellen. In het andere geval, waar verzoekers raadsman laat optekenen dat zulks echter géénszins vanzelfsprekend is omdat verzoekers ouders hiertoe mogelijks niet de nodige verantwoordelijkheid zullen nemen, nalatig of niet erg behulpzaam zijn of gewoonweg blijven weigeren om terug te keren, beklemtoont verwerende partij dat zulk een argument bezwaarlijk ernstig of dienstig is, en deze hierin géénszins kan worden bijgetreden. Dergelijk gedrag is immers louter ingegeven door de eigen persoonlijke voorkeuren voor deze of gene EU-lidstaat, doch heeft als dusdanig géén uitstaans met en druist manifest in tegen de Europese regelgeving en het gemeenschappelijk Europees asielstelsel waarbinnen ook onderhavig verzoek en beroep kaderen.”*

Wat betreft verzoekers broers W. en M., die samen met hun ouders in Spanje verbleven tijdens hun procedure in het kader van hun verzoek om internationale bescherming aldaar, dient erop gewezen dat zij de (verblijfs)status volgen van hun ouders, aan wie in Spanje op 7 december 2017 internationale bescherming in de vorm van de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, en zij er aldus eenzelfde status genieten. Verzoeker werd echter op 23 september 2019 geboren in België – i.e. nadat zijn gezin Spanje had verlaten en nadat het verzoek om internationale bescherming van zijn ouders in België niet ontvankelijk werd verklaard – en uit niets blijkt dat hij in Spanje dezelfde status zou genieten als de status die aan zijn gezinsleden werd verleend. Integendeel, uit de lezing van de bestreden beslissing en de verweernota dient te worden vastgesteld dat verwerende partij niet betwist dat verzoeker actueel geen internationale bescherming geniet in Spanje. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in hoofde van verzoeker dan ook geen toepassing gemaakt van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.”* De Raad ontwaart in het administratief dossier geen informatie waaruit kan blijken dat de internationale bescherming die in Spanje werd verleend in hoofde van de begunstigde, *in casu* verzoekers ouders, probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde nationaliteit. De Raad bevindt zich aldus in de onmogelijkheid om te beoordelen of verzoeker mits het vervullen van de nodige formaliteiten in Spanje, net zoals zijn gezinsleden, van internationale bescherming kan genieten, dan wel of hij hiervan zou verstoken blijven.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet kan rekenen op de bescherming van de Spaanse autoriteiten. Er wordt dienaangaande het volgende uiteengezet: *“Wat betreft de status of verblijfsregeling in jouw hoofde in geval van terugkeer naar Spanje, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die*

internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd zijn. Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dienen jouw ouders zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van jou dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u naar Spaans recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent hebt aldaar te doen gelden.”

Dat verzoeker, gelet op de Europese regelgeving, op basis van het verblijfsrecht dat zijn ouders en broers als begunstigden van internationale bescherming genieten in Spanje een afgeleide (verblijf)status moet bekomen, dat het dus *in casu* in beginsel aan Spanje toekomt om verzoeker, als minderjarig kind van begunstigden van internationale bescherming, minstens een verblijfsvergunning af te leveren die hem desgevallend tevens bescherming biedt tegen een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel en dat het zodoende aan zijn ouders toekomt om de nodige stappen te zetten in Spanje met het oog op het regulariseren van zijn verblijf aldaar opdat hij er een verblijfsrecht kan genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, zoals wordt uiteengezet in de verweernota, ontslaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter niet van de plicht om zich uit te spreken over het door verzoeker in eigen naam in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, dat gezien verzoekers bijzonder jeugdige leeftijd integraal werd gehouden met zijn ouders, alsook de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers eventuele nood aan internationale bescherming uitsluitend werd onderzocht en beoordeeld ten aanzien van Spanje. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet kan rekenen op de bescherming van de Spaanse autoriteiten, dat hij bovendien geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade ten opzichte van Spanje aannemelijk maakt en dat hij aldus geen nood aan internationale bescherming in België aannemelijk maakt. De Raad wijst er te dezen echter nogmaals op dat verzoeker actueel in Spanje geen internationale bescherming geniet, benadrukt dat een verblijfsrecht als familielid van een begunstigde van internationale bescherming dat verzoeker gelet op de Europese regelgeving in Spanje moet kunnen verkrijgen geenszins kan gelijkgesteld worden aan een internationale beschermingsstatus, zelfs niet indien deze verblijfsvergunning bescherming biedt tegen een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel, stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens niet heeft geoordeeld dat verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, noch dat Spanje voor verzoeker als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd doch integendeel verzoekers verzoek om internationale bescherming ten gronde werd onderzocht, en brengt in herinnering dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aldus moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij, *in casu* Syrië. Een dergelijk onderzoek werd *in casu* niet gevoerd. Verzoekers ouders werden tijdens het persoonlijk onderhoud niet bevraagd over een vrees voor hun zoon ten aanzien van Syrië en het administratief dossier bevat te zake geen enkele landeninformatie zodat het voor de Raad onmogelijk is om te beoordelen of verzoeker actueel in de regio van herkomst van zijn ouders, Sarakeb in de provincie Idlib, een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel of hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 januari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS